

ledsage de Lovforslaget ved dets Forelæggelse i Landstinget. Det ses da ogsaa af disse, at Kirke- og Undervisningsministeren, efter at der var indhøjet Betænkning fra samtlige Seminariedirektioner, fra Seminarieforsstandere m. fl. og Erklæring ogsaa fra pædagogisk Selskab, har haft en Del Repræsentanter, bl. a. baade fra Statsseminarierne og Privatseminarierne samlede til Overvejelse, og Resultatet af denne er da blevet det Lovforslag, den højtærede Minister har indbragt i Landstinget. Om dette nu er overensstemmende med det, der gjorde sig gældende ved det Møde, hvor Sagen blev drøftet, kan viindviende ikke vide noget om. — Det har glædet mig at lægge Mærke til en Udtalelse, der er fremkommen fra den højtærede Minister i det andet Ting under Lovforslagets første Behandling der. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse den — den findes i Landstingstidenden Sp. 845. Det hedder: „Hovedbetydningen af Lovforslaget lægger jeg ikke ganske paa det samme Punkt som det ærede Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen), nemlig i §§ 6 og 7 om Eksamens Henlæggelse til Seminarierne. Jeg lægger mere i Overensstemmelse med det ærede Medlem, som først havde Ordet, Hovedtanken fortrinsvis i det, at det sikres, at de vorde Lærere ere uddannede praktist, at de have faaet en Uddannelse i praktist Undervisningsdygtighed, som giver nogen Garanti for, at de træde ud i Livet og deres Virksomhed med de fornødne Forudsætninger. Det betragter jeg som Hovedtanken, og jeg er ført til den. — Skønt jeg i høj Grad anerkender den bestaaende Eksamenkommissionens Dygtighed og Betydning og dens fortrinlige Udførelse af dens Hverv, ogsaa der, hvor den har været streng — fordi en Eksamen, aflagt for den, umulig kan give Garanti for noget, som overhovedet ikke kan prøves paa fyldestgørende Maade ved en Eksamen, men som kun kan tilvejebringes ved selve Uddannelsen. Naar det nu er min Hovedtanke, saa lægger jeg Hovedvægten paa at skaffe Statsseminarierne og de anerkendte Frieminister et Monopol, thi kun paa disse Steder gives den Uddannelse, hvorpaa der lægges Vægt, og derfor blive for mig de Bestemmelser de vigtigste, af hvilke følger, at kun de, der have søgt Uddannelse paa disse Steder og gennemgaaet et Kurzus, som er et sammenhængende Hele, have Ret til at indstille sig til Eksamen, naar de findes modne dertil; det er Kernepunkter.“ Denne Udtalelse af den højtærede Minister er jeg fuldstændig enig i, og det glæder mig, at den højtærede Minister har

sagt, at det for ham var Hovedtanken, Kernepunktet, at den Uddannelse, de unge Mennesker fik til Eksamen, var tilstrækkelig. Da jeg er enig med den højtærede Minister deri, vilde jeg gerne understrege disse Udtalelser, fordi jeg om et Øjeblik vil komme til at omtale andre Punkter i Lovforslaget, som jeg ikke kan være enig i. — Inden jeg nærmere begrunder de Punkter, hvori jeg ikke kan slutte mig til Lovforslaget, skal jeg imidlertid fremsætte nogle korte Bemærkninger til enkelte Bestemmelser i Lovforslaget. — Hvad Lovforslagets § 1 angaar, indeholder det jo de samme Bestemmelser, som hidtil have været gældende; kun har man nu forladt den Tilbøjelighed, der for en Del Aar tilbage var til at gøre Seminarierne tillige til en Slags Højskoler. § 2 i Lovforslaget er bleven betydelig forbedret i Landstinget; thi efter Lovforslaget, saaledes som det blev forelagt af Regeringen, var det kun visse Skoler, der havde faaet særlig Tilladelse dertil, der maatte tage imod de unge Mennesker for at give dem den praktist Uddannelse, de skulde have for Optagelsen, og der var i det andet Ting Tale om en å to Skoler i hvert Provsti. Det vilde nu efter min Mening, hvad der ogsaa blev uvilket i det andet Ting, være højt uheldigt; det vilde tvinge de unge Mennesker, der skulde forberedes til Optagelse paa et Seminarium, til at benytte en af disse Skoler og derved i mange Tilfælde til at opholde sig hos fremmede i et helt Aar, hvilket betydelig vilde forøge Omkostningerne. Jeg vilde altsaa have været meget imod, at et Par Skoler i hvert Provsti fik et saadant Monopol, der vilde drage meget uheldige Følger efter sig; og det er, som sagt, en betydelig Forbedring, naar det nu i Lovforslaget hedder, at Vejledning kan søges hos Lærerne ved de offentlige Skoler. Der gives altsaa ingen Monopol længere. Derimod forekommer det mig mindre heldigt, naar der videre staar: „samt hos de Lærere ved private Skoler, som dertil erholdt Skoledirektionens Tilladelse“. Det har jo nemlig været saaledes i lange Tider, at Autoriteterne rundt om i Landet have set med mindre venlige Øjne paa de saakaldte Friiskoler, og derfor finder jeg det mindre heldigt, at det skal bero paa Skoledirektionen — det vil naturligvis sige vedkommende Provst — om Lærere ved saadanne Skoler maa give unge Mennesker den praktist Uddannelse, der her fordres. — Med Hensyn til § 3 har jeg et Par Bemærkninger at gøre. Det hedder der: „Ved Udgangen af mellemste Klasse affluttet Undervisningen i visse Fag helt og i enkelte Fag delvis efter Ministe-